

Андрій ЛОІШ

Якщо ми зустрінемо людину, яка кашляє, в якій болить голова і є підвищеною температура тіла, то ми розуміємо, що це вже наслідки певного вірусу, якого ми не бачимо, але який руйнує наше здоров'я зсередини. Вірус (з лат. virus - отрута) – це певний мікроорганізм, що спричиняє інфекційне захворювання. Якщо порівняти його з гріхом, то останній також виглядає ніби маленьким, непомітним, але є причиною великого упадку та згіршення інших. Вірус – це збудник чогось негативного, що вражає багатьох. У світі новітніх технологій вірус – це програма, що викликає збій у роботі комп'ютера.

Гріх як вірус паразитує у світі ще від Адама, який першим спокусився на обман. У раю, коли для людини були створені всі умови якнайкращого життя, людина зробила трагічний вибір. Вступивши у діалог зі змієм, Єва захотіла стати як Бог, бо почула слова: «...коли скуштуєте його [плід], то відкриються у вас очі, і ви станете, як Бог...» (Бут 3, 5). Цей вірус є найстрашнішим (гріх), якого людина впускає у своє серце, коли хоче поставити себе на місце Бога. Таким чином уражена людина вважає себе рівною Богові, а своє життя не даром, а особистою заслугою. Інших людей вона розглядає як предмет власного користюлюбства, своє тіло нищить у різних пристрастях, не відчуваючи при цьому жодного страху перед майбутньою відповідальністю. Вірус, який був у зубах змія, переходить на Адама. Він ховається від Бога, а також втікає від покаєння, перенаправляючи свою вину на Єву, а та – на змія. За словами святого Єфрема Сирійського, «покаєння – це драбина, по якій ми піднімаємося туди, звідки впали», але його ні Адам, ні Єва не зробили, а отже – були вигнані з раю. Гріх, який особа впускає у своє життя, глибоко закорінюється в ньому і приводить людину до залежності. Так виникають алкоголізм, наркоманія, ігроманія та інші пороки, що «паралізують» волю «інфікованої» особи.

Особистий гріх як вірус поширюється на сім'ю, зокрема, на стосунки між чоловіком і жінкою. З'являється бажання панувати над іншим, використовувати ближнього у власних цілях. Коли природа є понад особу, тілесне домінує над духовним. Звідси бере початок гріх розпусти, дошлюбних статевих відносин, дітовбивства, коли вважається «нормальним» робити аборт, бо дитина «не входить у плани батьків». Уся сім'я інфікована гріхом, який поширюється з неймовірною швидкістю, немов вірус. Адамів гріх – це фальшиве самообожнення. Каїн, син Адама, також сам вирішує, кому жити, а кому – ні, тому вбиває свого брата. Так і вірус вбиває сім'ю, яка покликана бути домашньою Церквою, де плекається любов, довіра одне до одного.

Гріх, якщо його не зупинити покаєнням поширюється все далі й далі. В суспільстві, де домінує гріх, виникають різні секти, тоталітарні режими, війни, геноцид. Розбрат між людьми, породжений гріхом, діє негативно, спонукаючи людину шукати особистого щастя поза Богом. Історія Вавилонської вежі є яскравим прикладом такої людської

гордині, де не знайшлося місця Богові. Таке діяння без Творця віддаляє від святості усе суспільство.

Після Вавилонської вежі покаяння не відбулося, а отже – віддалення людей від Бога не зупинилося. Неадекватне поведження людини у суспільстві призводить до руйнувань глобального масштабу. Тотальне споживацтво, безмірне використання природних ресурсів, байдужість до екології зумовлюють порушення природних процесів усєї планети, а звідси – стихійні лиха, екологічні проблеми та катаклізми.

Індивідуалістичне мислення, уражене «вірусом» егоїзму, обумовлює в людині задоволення тільки власних потреб. Гріх як вірус є загальною загрозою всесвітнього масштабу. Хвороби, страждання і смерть, які вразили природу Адама і Єви внаслідок їх гріхопадіння, поширюються на весь людський рід. Будучи спадкоємцем людської природи прародичів, кожна людина має право особисто зробити власний вибір між Богом і власною гординею, а, значить, кожен з нас несе за цей вибір особисту відповідальність. У нашому житті ми постійно стоїмо перед певним вибором, тому остерігаймося зла, творімо добро, шукаймо миру і біжимо за ним (Пс 33). Так з Божою допомогою запобігнемо поширенню вірусу гріха.

Андрій ЛОЇШ. Віруси, які з'їдають святість//СЛОВО № 3 (63) 2015